

Adgang til at prædike i vore Kirker. Jeg udtalte netop, at jeg ved Behandlingen af Loven af 1. April 1911 her i Tinget stærkt havde holdt paa dette, men at jeg mente, det var et saa stærkt Principbrud, at jeg ikke turde foreslaa det, da jeg vilde bevare den saakaldte kirkelige Borgfred. Dette blev ogsaa af den sidste ærede Taler anerkendt, og jeg forstaar, at han ud fra sit Synspunkt stærkt vilde have modsat sig Lovforslaget, hvis jeg paa det nævnte Punkt havde brudt med Loven af 1. April 1911. Nu mener den ærede Ordfører for Venstre, at naar jeg fastholder, at Biskoppen skal have Afgørelsen paa dette Punkt — hvilket jeg altsaa gør af Nødvendighedsgrunde, ikke fordi jeg egentlig er enig deri, for jeg mener, det vilde være heldigere, om det var Ministeren, der havde Afgørelsen, for at den kunde blive fuldt ensartet —, saa kommer jeg i Modstrid med mig selv. Derimod er den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti enig med mig i at kræve Ensartethed; men han ønsker ikke, at det skal være Ministeren, men et eller andet kirkeligt Nævn, der skal have denne Afgørelse i sin Haand. Jeg mener nu, som sagt, at det burde være den overfor Folkerepresentationen ansvarlige Minister, men der kunde ikke være Tale om her at indføre noget nyt, da det vilde betyde et afgørende Brud med Loven af 1911. Men nu mener altsaa den ærede Ordfører for Venstre, at jeg er i Uoverensstemmelse med mig selv, naar jeg nu lægger Afgørelsen af, hvorvidt der skal gives Adgang for Frimenighederne til en fast Brug af vore Folkekirker, i Ministerens Haand. Men det er en fuldstændig Misforstaaelse. Den ærede Ordfører mener, at Ministeren kun kan komme i det Tilfælde at sige Nej overfor et Ja fra Biskoppens Side. Nej, her blander Ordføreren for Venstre to Ting sammen, nemlig dette at give en Tilladelse til en Præst til overhovedet at prædike og dette at give Adgang til en fast Brug for Frimenigheden af Folkekirkens Kirker, hvilket dette lille Lovforslag tilsigter. Der kan meget godt være den Biskop, som siger: Ja, den og den Frimenighedspræst kan godt faa Lov til at forrette en enkelt Gudstjeneste, saafremt Sognepræsten eller den residerende Kapellan giver ham Tilladelse hertil, men jeg vil paa ingen mulig Maade give Adgang til en fast Brug af vore Kirker til saadanne Frimenigheder. Naar det Udvalg, der nu sandsynligvis vil blive nedsat, faar alle de Erklæringer, der er indhentede fra vore Biskopper, vil det

ærede Medlem fra Aars faa at se, at der er een Biskop, der stiller sig paa den Maade. Nu kunde jeg dog ikke tænke mig, at det ærede Medlem fra Aars vilde finde sig i, at en Biskop et eller andet Sted skulde kunne sige: Nej, her i mit Stift kan der ikke blive Adgang for en Frimenighed til fast Brug af Kirken, medens man i andre Stifter tillod en saadan Adgang. Det maa dog vistnok være i Modstrid med det ærede Medlems Frihedsbegreber; det vil jeg haabe, ellers er disse Frihedsbegreber saa vist i højeste Grad indskrænkede. Derfor maa jeg bestemt hævde dette, at det er en Nødvendighed, at det fastslaas, at det er Ministeren, der giver denne Tilladelse, ellers faar vi forskellige Forhold rundt omkring i de forskellige Stifter.

Det ærede Medlem fra Aars udtalte yderligere, at man skulde ogsaa have givet Adgang for Menighedsraadet til at afgøre, hvem der skulde have Lov til at prædike. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem dermed mener Det ærede Medlem ryster paa Hovedet, ja, men saa maa han have udtalt sig ret uklart. Det vilde have været et dybt Indgreb i Loven af 1. April 1911, hvis jeg vilde have indført Menighedsraadene her i denne Forbindelse.

Det ærede Medlem beklagede sig dernæst over, at jeg i næstsidste Stykke af Lovforslaget havde lagt Afgørelsen af de økonomiske Spørgsmaal i Stiftsøvrighedens Haand, og det ærede Medlem mente, at dette Spørgsmaal burde afgøres af Menighedsraadet. Men det ærede Medlem maa jo vide — ellers skal jeg oplyse ham derom —, at det er Stiftsøvrigheden, der modtager Regnskaberne fra Kirkerne, og den har derfor netop paa Grundlag af disse Regnskaber de allerbedste Betingelser for at kunne afgøre, hvad der vil være en passende Betaling for Opvarmning, Belysning, Rengøring m. m.; dette Spørgsmaal er altsaa ganske naturligt lagt i Stiftsøvrighedens Haand. Jeg skal imidlertid ikke have det ringeste imod, at der kommer til at staa, at det skal ske efter Forhandling med Menighedsraadet. Jeg gaar for øvrigt ud fra, at ved Fastsættelsen af det Regulativ, der er Tale om, og hvorved der skal forhandles med Menighedsraadene, vil det økonomiske Spørgsmaal ogsaa komme til Behandling, saa at Menighedsraadene vil komme til at give deres Mening til Kende i saa Henseende. Men, som sagt, jeg tror det er rigtigt, at Afgørelsen lægges i Stiftsøvrighedens Haand, thi man kunde ellers tænke sig — ja,